

— Ржката! — викамъ въ ужасъ азъ. — Ржката!...

Но изведнажъ всичко се ломи, губи, чезне... и азъ се събуждамъ. Чувамъ Магдиния гласъ, усѣщамъ—тя ме милва по главата.

Какво означаваше този сънъ? И може ли да му се отдава нѣкакво значение?

Ще поживѣемъ и ще видимъ. Мнозина днесъ сж звани, малцина призвани. Но времето е най-добриятъ съдия. Живъ безъ мѣсто и мъртви безъ гробъ не оставатъ — казва народа.

А моделътъ го нѣма и нѣма. Чакамъ го два часа вече. И освѣтлението се изгуби.

И недоволството и съмнението все повече се усилватъ въ мене. Сърдито затварямъ папката съ скицитъ и етюдитъ. Вдигамъ започнатата картина отъ триножника и я обръщамъ съ лице къмъ стената въ жгъла. А въ сърдитъ ми се е събрала такава мжка, просто не мога да стоя вече въ ателието. Взимамъ шапка и бѣгамъ навънъ.

*

Днесъ ставатъ две седмици отъ като почнахъ да рисувамъ портрета на Дана Динова. Съ идването ѝ въ ателието, сякашъ проникна новъ въздухъ, снопъ свѣтлина. И лошитъ настроения се изпариха съ увлечението отъ новата работа.

Тя е изключителна натура, тънка, обаятелна жена, съ рѣдки настроения. Стиховетъ ѝ сж изящни като ржцетъ ѝ, съ линейни прѣсти, съ прозрачна кожа, подъ която прозиратъ тънки вени като жилки на пролѣтенъ листъ.

Ние се познаваме отдавна и винаги сме били въ приятелски отношения. Още отъ Германия, дето тя бѣ дошла за малко. Симпатиитъ ни сж били взаимни. Въ първитъ дни когато дойде да позира стана дума за това.

А сега нашето приятелство все повече закрепва. Уви, въ него, сякашъ противъ волята ми, се вмѣкватъ нѣжностъ и копнежъ, толкова по-неотразими, че я рисувамъ съ увлечение. Рисуването винаги поражда, поне въ мене, отношения на симпатия къмъ модела. А пъкъ Дана и безъ това е пленително хубава и ми действува неотразимо, стихийно... Това пъкъ ме изпълня съ мжчителна горчевина при мисълта за Магда. Азъ често мисля съ тъга: защо тя не ме привлича никога така стихийно, слѣпо, безумно, както Дана?

Отъ като почнахъ да рисувамъ Дана, Магда е като на щрекъ. Нищо не казва, но все по-внимателно, по-изпитателно и, струва ми се, тъжно ме заглежда въ очитъ. Гордостъта ѝ я спира да продума, да направи и най-малкия намекъ.